

VEERTIEN VERTICAAL

Een tragikomedie in twee delen

door

ERIC BORGHOUTS

Vlaamse bewerking: Peter Michiels

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Korte St. Annastraat 19 – 2000 Antwerpen
Tel: 03 366 44 00
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **VEERTIEN VERTICAAL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **ERIC BORGHOUTS ; bewerking Peter Michielsen** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2022/0220/007
ISBN 97890385

Copyright: © Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 7 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(4à5 dames – 1à2 heren)

LUDO VAN DAMME, gehuwd met Alice Van den Broeck die hij ook wel "Lies/Lieske"noemt. Ludo heeft het niet zo op de moderne tijd en kan zich hierover enorm druk maken. Kan af en toe een brompot zijn. Maar blijft wel sympathiek. Hecht enorm veel waarde aan het verleden.

ALICE VAN DEN BROECK, hartverwarmend personage. Straalt sympathie uit. Gehuwd met Ludo Van Damme die zij ook wel "onze Lu/Lu'ke" noemt. Alice is veel rustiger dan haar man en staat wel open voor veranderingen. Neemt de dingen zoals ze komen. In tegenstelling tot Ludo is ze redelijk intelligent, een vrouw van de wereld. Is erg zorgzaam en lief voor man en kinderen. Samen met Ludo heeft ze vier kinderen; Jeroen, Peter, Rudy en Peggy. Rudy is op jonge leeftijd reeds overleden.

PEGGY VAN DAMME, oudste dochter van Ludo en Alice. Getrouwd met Rob Bosmans, eigenaar van een recyclagebedrijf in wegwerpluiers (*Pampers*). Komt nog regelmatig bij haar ouders langs en maakt zich zorgen over haar ouders. Of eerder over zichzelf en zit er meer achter???

IDA CRAB, consulente van Dienstencentrum "Rust-thuis". Komt nu op verzoek van Peggy langs bij Ludo en Alice.

DR. DE BLOCK (M/V), huisarts, bekwaam, maar helaas in de sociale vaardigheden niet altijd even tactisch.

EMILIENNE GOOSSENS, onderbuurvrouw van Ludo en Alice. Heeft opvallend veel raakvlakken met Ludo, maar vooral: geen moeite met praten.

DECOR

Het stuk speelt zich af in een appartement van een appartementsblok op Linkeroever. We zien een zitgedeelte met (*geïmproviseerde*) tv, een tweezit of twee makkelijke stoelen en salontafeltje, een klein keukentafeltje en twee stoelen, een kast of eventueel een kitchenette. Vooraan links een deur naar de hal met voordeur (*hal en voordeur zijn niet zichtbaar*). Vooraan rechts een deur naar het slaapgedeelte. (*bed en dergelijken hoeven niet zichtbaar in beeld*) De inrichting is vrij nieuw, omdat het een nieuw appartement is, wat een beetje vloekt met de spullen uit het oude huis van Ludo en Alice.

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène: avond

(Alice en Ludo zitten voor de tv. Alice maakt een kruiswoordraadsel, zoals ze 's avonds altijd doet. Ludo zit zich – ook zoals gewoonlijk – weer op te winden over wat hij op tv ziet, hij zapt.)

LUDO: Daar hebt ge hem zenne... Patrick van Gompel. *(roept naar tv)* Leert klappen en trekt uw bakkes open! *(zapt, kijkt even)* 'Dees of our laafs' *(Days of our lives)*, dat gezever... *(zapt)*

(Alice puzzelt gewoon verder zonder op te kijken)

Nog zoiets: Blind Date... *(roept naar tv)* Kom wat meer buiten, mottige doos! *(zapt)* De Kampioenen, nog maar eens... Man, man, man.... Gedaan ermee! *(zet de tv uit en staat op)* Ik ga er één smoren... *(gaat naar de kast)*

ALICE: *(zonder op te kijken, rustig)* Ge smoort al tien jaar niet meer...

LUDO: Dan is het nu de juiste moment om er terug mee te beginnen. *(zoekt in kast of schuifjes..)*

ALICE: *(na een poos)* Wat zoekt ge?

LUDO: Mijn sigaretten, tiens.

ALICE: Ge hebt uw sigaretten altijd zelf gerold, met toebak en blaaiques.

LUDO: *(kort)* Dat weet ik ook wel... *(zoekt heel even zenuwachtig verder, korte pauze)* Waar is mijn toebak dan?

ALICE: *(Stopt nu met puzzelen en kijkt naar Ludo)* Lu'ke, de laatste keer dat hier toebak in huis was, was vlak voor uw hartinfarct.

(Ludo grijpt met zijn hand naar zijn hart)

Toen ge na drie weken op intensieve uit het gasthuis gekomen zijt met uw nieuw varkensklep hebt ge gezworen om nooit meer te smoren en hebt ge uwe toebak 'ritueel' verbrand. *(lacht)* Ge hadt zelfs een mondmasker op tegen de smoor van het verbranden!

LUDO: *(lacht heel even mee)* Ja begot, da's waar... ge hebt gelijk... Och, ik wil eigenlijk niet smoren, het is alleen... die televisies, ik word daar neurastheniek van.

ALICE: *(Puzzelt ondertussen gewoon verder)* Ziet er dan niet naar.

LUDO: *(verdedigend)* Lieske... ik moet toch op de hoogte blijven van wat er in de wereld gebeurd... Ik ben dan wel wat jonger als gij, maar ik moet ook mijne geest fit houden. Da's goed voor mijn ontspanning.

ALICE: *(Puzzelt nog steeds en kijkt niet op)* Ontspanning? *(lacht)* Overspanning zekers.

LUDO: *(beetje fel)* Maar het is toch te zot wat ze tegenwoordig allemaal geven op die tv. Dat geneert zijn eigen voor niks nemeer. Dat staat in zijn blote kont in de keuken een wedstrijd te doen wie er het rapste zijne slagroom kan stijf

kloppen, of ze smijten wat oversekste joeng samen op een eiland en dat kruipt op mekander gelijk nen bok op zijn geit.

ALICE: *(gaat geamuseerd door met puzzelen)* Zie dan naar 't sport.

LUDO: Is dat beter denkt ge? *(gaat aan tafel zitten)* Dat draait al lang niet meer rond sport zenne. En al zeker niet meer rond prestatie. Alles draait rond geld. Vroeger! Vroeger hadden we tenminste schoon programma's die het waard waren om naar te kijken. Oké, we hadden misschien wat minder posten, maar de mensen vonden het nog een eer om op tv te komen. Toen moesten ze nog hun best doen om de eerste prijs te winnen.

ALICE: *(Is dit gewoon en reageert bijna niet, zonder opkijken)* Mmmmmm....

LUDO: *(gaat onverstoord verder)* En wat was die eerste prijs? Nen broodrooster. Nen degelijke, van Flips (= Philips)

SAMEN: *(terwijl Alice even opkijkt)* En gene brol van den Action.

LUDO: Ofwel is uwe toast nog koud, ofwel ziet 'm moorzwart. En wat zijn nu de prijzen? Geld. Het kan geen geld genoeg zijn. En zijn ze er blij mee? Bijlange niet. 't Is percies de normaalste zaak van de wereld: poen pakken zonder te werken... en maar staken voor hun 'koopkracht' en hun reis naar de kanarie-eilanden... en maar betogen... onnozel bosbrossers!

(Alice zwijgt, ze zet de radio ostentatief op, deze speelt een huiselijke melodie op de achtergrond, de spelers moeten nog wel hoorbaar zijn.)

Het milieu... laat me niet lachen. Vroeger! Vroeger waste eerst onze va zijn eigen in een zinken bad voor de stoof, ons moe kreeg nog ne moor heet water erbij en wij kwamen erachter. In't zelfde water he! En éne klot sunlichtzeep *(uit te spreken als sun'licht')* voor 1 jaar.

(poos, Alice reageert enkel met 'mmmmm')

'k Zien ze het al doen, die joeng van tegenwoordig met elke dag hun hete douchkes en hun vloeibaar zeep in duizend reukskes. De enige zeep die bij ons vloeibaar was, dat was bruin zeep, of vloeibare caroline. En het nieuws! Gewoon op Brussel-Vlaams, zwart-wit! Nu is er nieuws op honderd posten in honderd verschillende talen en ze zeggen het allemaal anders. Precies of het interesseert mij welke BV het met welke BV doet... *(staat op en begint weer te zoeken.)*

ALICE: Veertien verticaal: 'klagend persoon': acht letters...

LUDO: *(niet oplettend)* Watte?... *(zoekt verder)*

ALICE: Zeur-piet...

LUDO: *(zoekt verder)* Wat zegt ge?

ALICE: Nikske, Lu'ke.... Nikske... *(ze zet de radio af en puzzelt verder)* Wat zoekt ge?

LUDO: Iets om te drinken.

ALICE: Ge drinkt al tien jaar niet me....

LUDO: *(onderbreekt haar)* Iets fris, Lies, iets fris... Gij ook?

ALICE: *(kijkt over haar puzzel naar haar glas op de salontafel)* Nee, merci, ik heb nog.

LUDO: *(giet een glas plat water in en gaat bij Alice zitten)* Ik begrijp echt niet wat gij daar plezant aan vindt, aan zo'ne puzzel. Da's gewoon een probleem dat een ander verzonnen heeft, dat gij dan voor – zogezegd uw plezier - moet oplossen.

ALICE: *(stopt nu met puzzelen)* Andermans problemen? Da's dan toch hetzelfde dan wat jij op uwe tv ziet?

LUDO: Ah ja?

ALICE: Die spelprogramma's, het nieuws, die reality-shows: allemaal problemen. Of het gaat over problemen die door iemand verzonnen zijn en die een ander mag oplossen. Gelijk het leven, Lu'ke. Het leven is één grote puzzel waarin ge zelf kiest welke puzzelstukjes er wel, en welke er niet in passen. En soms lukt dat... Maar soms lukt dat ook niet. En dan is dat maar zo. Just gelijk mijne puzzel... Met dat verschil dat ik hiermee met een beetje geluk nog iets kan winnen.

LUDO: *(spottend)* Volgens mij hebt jij in al die jaren dat ge speelt nog nooit iets gewonnen. Zo zinloos, al die tijd dat ge erin stopt.

ALICE: Oké, jij vindt dat zinloos. Ik vind het een uitdaging.... wie niet waagt... niet wint. En ik krijg daar rust van... *(verzet zich even door pijn in haar rug)*

LUDO: Voila zie... rust... Zeer in uwe rug ja... dat krijgt ge ervan... Ge zit heel de avond ineengekropen boven dat boekje... da's niet goed voor uwe rug, Lieske... *(staat op en gaat weer in schuifjes zoeken)*

ALICE: Wat zoekt ge nu weer?

LUDO: Tijgerbalsem... voor uwe rug. Veel beter dan al die pillekes en poeierkes van tegenwoordig...

ALICE: Dat gaat wel over. Geef me liever een envelop en een temper.

LUDO: Voor wat?

ALICE: Voor mijne prijspuzzel van de maand. Ik heb het gevoel dat ik ga winnen deze keer.

LUDO: *(lachend)* Wel ja... daar gaat weer nen tember... en ze zijn nog maar pas opgeslagen dit jaar... Vroeger, in den tijd, een paar centiem en ondertussen al veertig frank, als het er geen vijftig zijn.

ALICE: We zitten ondertussen ook al 'in den tijd' van den euro, Lu'ke.

LUDO: Nog zoiets! Den Euro! En vooral niet meer omrekenen naar Belgische frank, want 'dat geeft een verkeerd beeld'...

ALICE: Doe dat dan niet.

LUDO: Zjust wel! Mij zetten ze niet zomaar in de zak zenne. Zie maar eens naar ons pensioen, ook meer dan gehalveerd. Vroeger, in den tijd van de Frank...

ALICE: *(onderbreekt hem)* Hey! Bompa Lawijt! Geef mij gewoon een envelop en nen tember, zonder al die aanvullende informatie.

(Ludo stopt met praten en geeft een envelop en postzegel aan Alice. Alice scheurt de prijspuzzel uit het boekje en doet hem in de envelop. Ze schrijft het adres erop.)

LUDO: *(na enige tijd)* Wat kunt ge feitelijk winnen?

ALICE: Een cruise voor twee personen. *(en zet de envelop op de kast)*

LUDO: Een cruise?

ALICE: *(staat op met envelop, gaat naar Ludo en neemt zijn handen vast)* Weet ge nog, Lu'ke, onze eerste keer op zo'ne grote boot... Wij, als verliefd jong koppeltje omarmt aan de reling. Gij hield mij zo stevig vast met uw sterke armen omdat ge

bang waart dat ik overboord zou vallen. Samen, onze neus in de wind, uitkijkend over de zee...

LUDO: *(na een poosje bedenkelijk nagedacht te hebben)* Volgens mij hebt ge het nu over die keer dat we met het veer van de Flandria van Hoboken naar Hemiksem zijn gevaren...

ALICE: *(lacht)* Ja. Maar voor mij was het toch een beetje mijn eerste wereldreis. Een soort cruise.

LUDO: Het was toen ijskoud... weet ge nog...

ALICE: *(mijmerend)*... Ja...

SAMEN: *(lachend)* Zoouou koud *(gebaar met duim en wijsvinger)*

LUDO: Ik was pertang blij dat we er waren.... Ik was zo mottig als een krab...

ALICE: Als we dat nu nog eens zouden doen?

LUDO: Met het veer naar Hemiksem?

ALICE: Nee. Op reis. Gij en ik... samen, alleen met twee.

LUDO: We zijn toch al genoeg samen weg.

ALICE: *(ze gaat terug zitten)* Echt op reis, Lu. Niet naar den Aldi of de Carrefour voor commissjes te doen. Maar écht op reis, ver weg, voor heel lang.

LUDO: En die reis met de bus naar Lourdes dan? Dat was toch ver weg? Ge hebt toen nog dat Mariabeeldje met wijwater meegebracht, weet ge dat nog?

ALICE: Waar dat gij 10 jaar geleden van dacht dat het jenever was... Ik zie uwe smoel nog altijd toen ge door hadt dat het water was.

LUDO: En gij maar zeggen dat dat water beschermende en genezende krachten had. Tarara... een paar weken later lag ik met een hartinfarct aan 't infuus.

ALICE: Maar dat is het juist... Na uw infarct zijn we nooit meer op reis geweest.

LUDO: Maar dat lag niet alleen aan mij he Lieske. De kinderen waren ook niet meer gerust als we ver weg wilden gaan. En daarbij, ik vond de verhuis van ons huis in Wilrijk naar dit appartement op Linkeroever al een reis op zijn eigen.

ALICE: Maar denk eens na Lu... nieuwe landen, andere mensen, andere culturen...

LUDO: Andere mensen en andere culturen hebt ge hier in den blok ook. Pakt nu die Chinese van den eenentwintig. Vriendelijk genoeg zenne... maar ik versta geen noot van wat ze zegt. Het enige Vloms dat ze kent is 'mollege welleke?' *(morgen werken?)* En dan die vent van hiernaast, die 'Albaniër' of zoiet, *díe* zegt alleen maar 'ikke nie werreke'... En dan die vrouw uit de zesendertig...

ALICE: Da's toch een Vlaamse?

LUDO: Ja. Maar die hare zoon is zo'ne rare. Die loopt zo raar. Hij klapt zo'n beetje op ne vrouwelijke toon. Met zijn roze hemdje. Volgens mij is die voor de venten... hij ziet mij liever langs achter dan langs voor...

ALICE: En dan?

LUDO: Nikske. Ik wil gewoon maar zeggen dat hier genoeg andere mensen zijn.

ALICE: En toch is het mijne droom, op cruise, ver weg, over alle zeeën van de wereld...

LUDO: Da's goed, Lieske. *(geeft haar een zoen op de wang)* Als gij denkt dat ge met

uwe puzzel uw droom kunt waarmaken, dan is dat voor mij allemaal goed. Ik zal hem morgen gaan posten. *(Hij neemt de envelop en zet hem op de kast. We horen een klok negen uur slaan)* We zullen ondertussen echt gaan dromen. Kom, 'Lieske Columbus', we kruipen in onze nest.

ALICE: Da's goed. Ga al maar, ik rommel eerst nog wat op.

(Ludo vertrekt)

Morgenvroeg komt ons Peggy.

LUDO: Oh? Wat komt ze doen?

ALICE: Dat heeft ze niet gezegd. Zomaar zeker?

LUDO: We zien wel! *(zacht, en toch gemeend)* Tot sebiet, 'engel van mijn dromen'!

ALICE: *(zacht)* Tot sebiet, 'prins van mijn dromen'!

(Ludo gaat af naar de slaapkamer, onder een mooie melodie dimt het licht, terwijl Alice de glazen afruimt.)

(Donker)

Tweede scène: de volgende morgen

(Ludo is de post wegbrengen en wat boodschappen doen. Alice zit met Peggy aan de keukentafel. Als het licht opgaat zijn ze in gesprek. Het lijkt een gewoon gesprek, maar al snel wordt duidelijk dat Peggy hier met een reden is.)

PEGGY: ... waarop dat ik tegen onze Rob zei dat we dat misschien wel konden doen. Straks hebben we nog meer miserie met die factuur en daar zit ik niet op te wachten.

ALICE: *(luistert aandachtig)* Ik vind dat ferm van jullie dat ge zo bezig zijt met uw eigen bedrijf. En al die tijd en energie dat jullie daarin stoppen.

PEGGY: Och, dat valt wel mee. Het is Rob zijn droom, dus ja... daar doen we alles voor... *(kijkt niet helemaal blij)*

ALICE: Vergeet maar niet van uw jong leven te genieten. Het gaat rap genoeg.

(Er valt een stilte)

PEGGY: Iets anders... hoe is het met jullie? En met onze pa? Is hij het al een beetje gewoon.

ALICE: Och, ge kent hem he... verandering... de moderne tijd... Dat is niet zijn dada. Overlaatst belt er iemand. Hij pakt op en begint daar een hele litanie af te steken over beleefdheid en hoffelijkheid. Ik dacht, wie heeft hij nu aan de lijn. Bleek het Proximus te zijn. Uwe pa ging die snotaap eens efkens uitleggen hoe ge fatsoenlijk moest telefoneren.

PEGGY: In plaats van direct op te leggen.

ALICE: Dat denkt ge maar. Drie kwartier heeft dat geduurd. En dat het in den tijd van den RTT nogal wat anders was... en hoe het onder den oorlog was.

PEGGY: Weet onze pa dan hoe het in de oorlog was?

ALICE: Bijlange niet! Uw pa is van '51... Pakt nog een koekske, 't pak is nu open... *(poosje)* Ja, we zitten hier nu al drie maanden... Ik denk toch nog dikwijls aan ons huis in Wilrijk zenne kinneke. Wij zaten daar toch goed... Was heel die verhuis eigenlijk wel nodig?

PEGGY: Ma'ke, daar hebben we het al over gehad. Dat huis was veel te groot voor jullie met twee. Naar boven met dat steil smal trappeke. Vijf slaapkamers waarvan ge er maar één meer gebruikte.... Da's geld dat staat te verkrotten. .. En gene wc boven!

ALICE: Maar daar had uw pa een oplossing voor zenne.

PEGGY: Dat geknutsel van onze pa? Die versleten tuinstoel met in 't midden een gat erin, en in dat gat ne lege emmer van de mayonaise, bedoelt ge dat?

ALICE: *(lacht)* Ja... Het had wel iets vond ik. Het had een deksel. En wreed gemakkelijk: als ge wat moeilijk kon afgaan en het duurde wat lang, kon je de rugleuning iets naar achter zetten... gemakkelijk en comfortabel.

PEGGY: Ma, alstublieft.

ALICE: Ge zult wel gelijk hebben. Ik zit hier goed. En uwe pa, die wordt dat ook nog wel gewoon, dat 'duivenkot' hier. *(ze grijpt naar haar pijnlijke schouder)*

PEGGY: Is die schouder nu nog niet beter? Hoe dikwijls heb ik al gezegd dat ge daarmee naar dokter De Block moet gaan.

ALICE: Dat zal wel weggaan gelijk het gekomen is.

(Peggy wil iets zeggen)

En daarbij, ik gloei nog van gisterenavond. Uwe pa heeft er ne centimeter tijgerbalsem op gesmeerd. Dat moest en dat zou....

PEGGY: *(onderbreekt haar)* Zeg ma, waar ik eigenlijk voor naar hier gekomen ben...

(Ludo komt binnen en onderbreekt daardoor duidelijk haar boodschap waarvoor ze gekomen is)

LUDO: 't Is in de sjakos he Lieske! Alles is op de post, ge kunt uw koffers pakken. *(hangt zijn jas aan de kapstok)*

PEGGY: *(schrikt overduidelijk)* Koffers pakken?

LUDO: *(geeft Alice een kus op haar wang)* Ja kindje, uw moeder gaat op cruise.

PEGGY: Ma?!

ALICE: Och... ik heb zo'n puzzel opgelost en opgestuurd en daar kunt ge ne prijs mee winnen. En de eerste prijs is een cruise.

LUDO: Ja, en den tweede prijs is ne koffiezet die zelf nadenkt over wanneer hij begint met koffie te zetten. Da's toch niet te geloven.

PEGGY: Maar stel nu dat ze wint...

LUDO: *(neemt een koffie)* Het eerste masjien dat voor mij gaat bepalen wanneer ik moet eten en drinken gaat direct terug naar diegene die het gemaakt heeft.

PEGGY: Pa, da's de moderne tijd! Ge moet meegaan met uwen tijd. Dat zegt onze Rob ook altijd.

LUDO: *(zet zich bij aan tafel)* Hoe is het feitelijk met de Rob? En met zijn bedrijf?

PEGGY: Ons bedrijf! Wel oké..

ALICE: Ze gaan verbouwen, Lu.

LUDO: Weeral? Waarom dat ge daar ooit mee begonnen zijt, daar is mijn verstand te klein voor zenne.

PEGGY: (*defensief*) Ah ja? Waarom?

LUDO: Een fabriek dat volgekakte pampers vermaalt en er nieuwe van maakt. Dat is in mijn ogen gewoon de stront van een ander opkuisen.

ALICE: Dat noemt recyclen, Lu.

LUDO: Recyclen, mijn gat! Als 't kind maar ne naam heeft. Over al die chimique die gebruikt wordt klappen ze natuurlijk niet. Wat zegt Anuna De Wever daarvan?

PEGGY: Zeg pa... ga nu toch eens met uwen tijd mee. De vooruitgang... Weet ge nog hoeveel moeite we hebben moeten doen om u te overtuigen dat het hier beter is dan in dat oude huis.

LUDO: Oude huis, oude huis... Gij zijt daar wel geboren hé, én opgegroeid én grootgebracht... met *katoenen* pisdoeken.

PEGGY: Natuurlijk weet ik dat nog...

LUDO: Het plezier dat gij en uw broers daar hebt gehad.

ALICE: En al die uitstapkes: met den trein naar Blankenberge, met de bus naar de Beekse Bergen...

LUDO: En uw broer zorgde er altijd voor dat we op tijd kwamen, want die hield al de vertrektijden bij. Dus zo slecht was het niet he, in dat 'oude huis'.

(Er valt een pijnlijke stilte)

PEGGY: ... Denkt gij nog veel aan onze Benny,ma?

ALICE: D'er gaat geen dag voorbij dat ik niet aan hem denk.

LUDO: (*kijkt voor zich uit*) 31 jaar, zo sterk als nen beer, mankeerde nooit iets, en ineens... En aan de dood van uw broer heeft uwe 'vooruitgang' ook niks kunnen doen he! Verdomme!!!! (*hij staat recht en zoekt in de schuif*)

ALICE: Wat zoekt ge?

LUDO: (*draait zich om, mijmert wat en lacht naar Alice*) Och, niks Lieske. Ik was efkens vergeten dat ik niet meer smoorde.

(Weerom een stilte, ook Peggy zit er ongemakkelijk bij. Ze zit duidelijk 'met een ei')

PEGGY: Ma, pa, wat ik jullie eigenlijk wilde vragen. Nu dat ge hier woont, alles nieuw en zo...

LUDO: Hoho! Het huis is nieuw. De meubels komen nog uit het 'oude' huis.

PEGGY: Dat weet ik pa. Maar zou het niet gemakkelijk zijn als jullie wat extra hulp zouden krijgen? Wat ik wil zeggen, het gaat toch allemaal stilaan wat moeilijker... ge vergeet al eens dingen...

LUDO: Waar wilt ge naartoe, Peggy?

PEGGY: Pa, ik ben al drie keer met u naar de bank geweest omdat ge uw pincode vergeten waart en uw kaart geblokkeerd was. Okee, dat valt allemaal wel op te lossen, maar als het straks echt verkeerd gaat? Onze Rob,

(reactie Ludo)

Allee, ik... onze Rob en ik zouden het veiliger vinden als ge wat hulp zou krijgen in huis.

LUDO: Ik heb geen babysit nodig.

ALICE: Ludo...

LUDO: Natuurlijk! Ma en pa zijn oude sukkelaars geworden. Ze zijn een gevaar voor zichzelf...

PEGGY: Zo moet ge dat niet zien pa.

LUDO: *(gaat door)* Stel u voor dat ze de gas laten open staan. Of dat de seniele pa met zijne blote flieter door 't dorp loopt. Of dat die demente ma uit het raam valt...

ALICE: Ludo, 't is al goed. *(even stil)* Dus Rob en gij gaan ons dan komen helpen?

PEGGY: Ja... euh nee. Wij zitten natuurlijk met het bedrijf... maar ge hebt daar tegenwoordig toch organisaties voor. *(neemt folder uit handtas)* Onze Rob...

(reactie Ludo)

ik, heb eens geïnformeerd en... lees dit gewoon eens door.

LUDO: *(neemt de folder en leest)* "Dienstenbureau Rust-Thuis... voor de steun in de donkere dagen". Zever!

ALICE: Eens lezen kan toch geen kwaad, Lu. We kunnen nog altijd doen wat we willen.

PEGGY: Ja... nee... eigenlijk niet... Enne.... Om jullie te helpen heb ik al een afspraak gemaakt.

LUDO: *(kijkt plots op vanuit de folder)* Een afspraak? Met wie? En waarover?

PEGGY: Met die mensen van Rust-Thuis... de datum en het uur staan erop.

LUDO: *(gooit de folder weg)* Over mijn lijk!

ALICE: Lu, kalmeer. Denk aan uw hart.

LUDO: Nee is nee! Ik wil geen gemoei van ne vreemde in mijn huis!

ALICE: Lu, als ons Peggy dat nu een goed idee vindt... We kunnen toch eens een klapke doen. We moeten toch niet direct beslissen, nietwaar Peggy?

PEGGY: Euh, nee, natuurlijk niet. Allee, denk er maar eens over na. Onze Rob heeft seffens een vergadering en ik moet nog commishkes doen. *(geeft pa en ma een kus, als ze bij Alice is)* Klapt gij eens met onze pa, ma?

ALICE: *(knikt)* De groeten aan de Rob!

PEGGY: Zal ik doen! *(af)*

LUDO: *(heeft ondertussen de brochure weer genomen)* Wat een gelul zeg! *(leest hardop)* "Twee extra handjes in het huishouden geven uw handen meer vrijheid. *(steekt zijn handen in de lucht)* Hier zie, heb ik niet genoeg vrijheid misschien?

ALICE: *(lacht)* Och, Lu'ke... Ons Peggy is gewoon bezorgd. En misschien heeft ze wel gelijk. Nu gaat het nog goed, maar wat binnen een paar jaar? Ons Peggy en de Rob hebben het bedrijf. Onze Jeroen zit voor zijn werk meer in het buitenland dan wat anders en onze Peter is ook niet op één-twee-drie hier als er iets zou gebeuren.

LUDO: Onze Peter woont in Temse, Lies. In Temse! Hij kan bijkan naar hier pissen! Een klein half uur. En nu zeker, met zijn 'ellentrieken otto'... Nog zoiets onzinnig van dezen tijd... nen ellentrieken otto. *(mijmert)* Weet ge nog Lieske, onze eerste auto? Die knalrode Lada... niet kapot te krijgen!

ALICE: Ja... we geraakten er overal mee... ons eerste echte vakantie aan de zee... koffers en kinderen vanachter, en maar bollen...

LUDO: Onderweg stoppen voor een koffieke aan de naftstatie, of om de pisdoek van ons Peggy te verschonen. Man... kon die kakken zeg! En alles katoen he! Niks Pampers... niks Baby Ultra Dry...

ALICE: Ander tijden he Lu'ke.

LUDO: Kakken, de javel in, wassen, laten drogen en terug aan de poep! Geen gerecycleerde kaksnippen aan uw billen gelijk nu. En dan verschieten ze ervan dat die klein mannen hun gat zo rood ziet als een tomat, dat was toch vroeger allemaal niet?

(Alice staat recht. Hij ziet dat ze wat moeizaam gaat.)

Zo te zien kunt gij ook nog wat tijgerbalsem gebruiken?

ALICE: Och... gij met uwen tijgerbalsem. Ik ga gewoon efkes liggen. En straks doen we een wandelingske rond den blok. Da's nog altijd beter dan al uwen balsem, tijger *(knipoogt)*

LUDO: Da's goed, meiske. Ga maar efkes liggen... ik bewaak het fort wel.

(Alice af. Lu neemt de folder, leest en gooit hem op tafel)

Allemaal zever!

(Donker)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 bestellen@toneelfonds.be

 03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSSENS**
Voor de juiste keuze